

Niet Oordelen met de Wetgeving van Allaah

Een uitgebreide uiteenzetting van ash-Shaykh Saalih aal ash-Shaykh uit zijn behandeling van het boek *Kitaab at-Tawhied* van ash-Shaykh ‘Muhammed ibn ‘Abd al-Wahhaab

﴿ أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴾

“Willen zij dan het oordeel van (de dagen van) al-Djaahiliyyah (onwetendheid)?
En wie is er beter dan Allaah in het oordelen voor een overtuigd volk?”

Uitleg: [...] en de woorden in het vers duiden op : Kennen zij het oordeel van Allaah ‘azza wa djall na zijn nederdaling, en zijn verduidelijking, en willen zij (toch) het oordeel van *al-Djaahiliyyah*¹? Zij weten dit en kiezen (toch) voor het oordeel van *al-Djaahiliyyah*? En hierin zit een berisping op hen, en hierin zit ook een veroordeling op hen over die uitspraak. En Allaah ‘azza wa djall heeft in dit vers vernoemt dat wie oordeelt met iets anders dan de wetgeving van Allaah, dan heeft hij geoordeeld met *al-Djaahiliyyah*, en *al-Djaahiliyyah* wordt toegeschreven aan *al-Djahl* (onwetendheid).

Derhalve wat er dan ook beweert wordt door de mensen van de wetgevingen, en de mensen van tradities uit het platteland, en de mensen van de verschillende overeenkomsten, wat zij ook beweren van dat zij mensen van kennis zijn, en mensen van inzicht en dat er hierin (in de zelf gefabriceerde wetgevingen) profijt zit, dit (alles) is (gewoon) *al-Djaahiliyyah*. En ook al is degene die daarmee oordeelt, of de *moesharri’* (degene die de wet heeft opgesteld) ervan, in de veronderstelling dat hij behoort tot de mensen van kennis, of dat hij niet behoort tot de onwetende mensen, hij is (toch gewoon) een *djaahil*, en het oordeel over hem is het oordeel van *djaahil* en het oordeel van *djaahiliyyah*. Want *Ahl oel-Djaahiliyyah* (de mensen uit de periode van onwetendheid) zij oordeelden (ook) op basis van hun inzicht, en dus wordt het oordeel (ook) aan hen toegeschreven. Dus een ieder die afwijkt van het oordeel van Allaah en het oordeel van Zijn Boodschapper naar iets anders, dan heeft hij gekozen voor het oordeel van *al-Djaahiliyyah*. En zo ook wie ermee oordeelt, hij heeft dan geoordeeld met het oordeel van *al-Djaahiliyyah*, en wie oordeel vraagt erbij, dan heeft hij oordeel gevraagd bij het oordeel van *al-Djaahiliyyah*.

En daarom zeggen we: Deze *qawaanien* (wetgevingen) die wijdverspreid zijn vandaag de dag in de landen van de moslims, allen behoren zij tot het oordeel van *al-Djaahiliyyah*, ongeacht of ze nou genomen zijn uit de Amerikaanse wetgeving, of de Franse wetgeving, of de Engelse wetgeving. Want

¹ Al-Djaahiliyyah duidt op de periode van onwetendheid voor de komst van de Islaam met de Profeet Mohammed sallallaahoe ‘alayhie wa sallam

al deze regelgevingen zijn *djaahiliyyah*, en ze zijn, zoals beschreven door ash-Shaykh Muhammed ibn Ibraahiem – rahimahoellaah : **“een vuilnisbelt van gedachten en ideeën”**.

Want het is niet mogelijk dat de mens weet wat profijtelijk is voor de mens, en daarom zie je dat zij hierin (constant) veranderen, en vervangen, naar gelang wat zij als profijtelijk beschouwen voor de mens. Maar de wetgeving van Allaah ‘azza wa djall is stevig gevestigd (onveranderlijk), omdat het een wetgeving is van Degene die de situatie van de dienaren kent al² sinds dat hij hen geschapen heeft totdat Hij de aarde erft en wie zich erop bevindt.

En dus deze overheden die oordelen met *al-qawaanien* (mensgemaakte wetten), het zijn overheden die oordelen met het oordeel van *al-Djaahiliyyah*, en dus zijn zij *djaahiliyyah* overheden; want een ieder in wiens land het oordelen met *al-qawaanien* overheersend is (ghaaliban) en duidelijk openlijk (dhaahiran), dan is het oordeel over dat land het oordeel dat het *djaahiliyyan* is.

En de opa (van ash-Shaykh Saalih) ash-Shaykh Muhammed ibn Ibraahiem – *rahimahoellaah* – werd gevraagd over het oordelen met *al-qaanoen* (mensgemaakte wet); “wanneer is een land “*daar koefr*” (een land van ongeloof)? Of dat het land niet behoort tot “*daar islaam*” (islamitisch land)”.

Wat mij bijgebleven is van zijn woorden is dat hij zei: “*wanneer het (de mensgemaakte wetten) openlijk (dhaahiran) en wijdverspreidt (faashiyan) is.*”³.

Betekend: als het openlijk (dhaahiran) is, en als het wijdverspreid (faashiyan), openlijk (dhaahiran), duidelijk (bayyinan) is: De rechtbanken zijn bekend, de mensen zien ze, en ze zijn openlijk, de mensen horen erover, en wie een geschil heeft die gaat erheen, en ze zijn veelvuldig wijdverspreid in elke plaats, en in de meeste regelgevingen, hierdoor is het land een plek van ongeloof (daar koefr). Dit vanwege het feit dat het oordeel een oordeel is van *djaahiliyyah*, en derhalve is het land hier een land met een *djaahiliyyah* overheid. Want het oordeel van Allaah dient verplicht geïmplementeerd te worden, en een ander oordeel dan dat is een *djaahiliyyah* oordeel, ongeacht wat men beweert dat er kennis in zit (m.a.w. het is niet zomaar opgesteld zonder kennis) of dat er profijt in zit. Want er wordt niet beweert dat er profijt zit in wetgevingen die niet van Allaah zijn behalve door de *moenaafiqien*, en daarom zei Allaah ‘azza wa djall hier:

﴿ أَفْحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ ﴾

“Willen zij dan het oordeel van (de dagen van) al-Djaahiliyyah (onwetendheid)?”

Dit is een oordeel dat iets anders dan het oordeel van Allaah een oordeel van *djaahiliyyah* is. En vervolgens zegt Hij ‘azza wa djall :

﴿ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴾

² Voetnoot SN: En zelfs al voor dat hij hen geschapen heeft.

³ Zie: Fataawaa wa rasaa`iel samaahatoe ash-Shaykh Muhammed ibn Ibraahiem, 6/181 vraag #1451

“En wie is er beter dan Allaah in het oordelen voor een overtuigd volk?”

Wie is er beter dan Allaah in het oordelen? Niemand! Want Allaah is Degene die de schepping heeft geschapen, en Hij is degene die weet wat goed voor hen is, en de dienaren zij willen enkel bij het oordeel vragen dat er geoordeeld wordt met rechtvaardigheid, en rechtvaardigheid is wat zij geleerd hebben van Degene die hen geschapen heeft, want Hij is Degene die hen deze dingen gegeven heeft waar zij zich over bekommeren, en hij heeft voor hen dienstbaar gemaakt al hetgeen in de hemelen en op de aarde is, dit alles is van Hem afkomstig, en Hij heeft onderscheid gemaakt tussen hen, Hij heeft de arme en de rijke gemaakt, en de edele en de slechte, en Hij heeft onder hen soorten bepaald. Dus Zijn oordeel is dé rechtvaardigheid, maar wat betreft het oordeel van anderen dan Hij, dan is het noodzakelijk dat *djaahiliyyah* zich daarin bevindt, sterker nog het is het oordeel van *al-djaahiliyyah*, zoals Allaah hierover bericht heeft.

En dus in Zijn uitspraak hier (interpretatie van de betekenis): **“Willen zij dan het oordeel van (de dagen van) al-Djaahiliyyah (onwetendheid)?”** hierin zit een afwijzing tegen een ieder die afwijkt van het oordeel van Allaah, en een ander oordeel wenst dan die van Hem, en wie een ander oordeel wenst dan die van Hem die heeft het oordeel van *al-djaahiliyyah* gewenst, en Allaah heeft met de Islaam de mensen verlost van *al-Djaahiliyyah*.

Dus al deze voorgaande verzen duiden op het bevel om te oordelen met het oordeel van Allaah en om oordeel te vragen erbij. En het bevel met de gehoorzaamheid van Allaah in het oordelen en oordeel vragen, is dat men zich niet dient te richten naar iets anders dan het Boek en de *Soennah*, en dat het verplicht is om te oordelen over de dienaren met het Boek en de *Soennah*. Maar wat betreft het oordelen met de woorden van de mensen van kennis en de woorden van de *Fiqh* geleerden, en de teksten van de *fiqh* geleerden in hun boeken, dan keert dit oordeel terug naar het oordeel van het Boek en de *Soennah*, en dit is omdat het regelgevingen zijn die onttrokken zijn uit het Boek en de *Soennah*. Dus als een rechter een oordeel zou pakken welke genoemd is in een boek van onder de *Fiqh* boeken, waar de rechters zich op baseren, dan is dat niet het oordeel van *djaahiliyyah*, zoals sommige extremisten zeggen, maar het is enkel een oordeel dat terugkeert naar het oordeel van Allaah en het oordeel van Zijn Boodschapper, behalve wanneer het bewijs duidelijk is geworden dat dit oordeel vals is, en dat het puur bestaat uit opinie, en er helemaal geen bewijs voor te vinden is, en dat de persoon (die dat oordeel geeft) geen (geldige) *ta`wiel* (uitleg) hanteert in het kiezen van dat oordeel, in dat geval is het niet een oordeel wat toegeschreven wordt naar het Boek en de *Soennah*, maar het wordt toegeschreven aan de geleerde die het uitgekozen heeft, en ermee spreekt.

Samenvattend: Deze kwestie – en het is de kwestie van het oordelen met iets anders dan de wetgeving van Allaah – behoort tot de kwesties waarin veel misverstanden over zijn ontstaan, met namen onder de jongeren, en dit is het geval in dit land als ook in andere landen, en het behoort tot de redenen van opsplitsing tussen de moslims. Dit is vanwege het feit dat de kijk van de mensen

hierover niet één is, en het is verplicht voor de student van kennis om te onderzoeken wat hetgeen is waar de bewijzen op duiden, en wat de geleerden hebben verduidelijkt omtrent de betekenissen van deze bewijzen, en wat zij begrepen hebben van de fundamenteën van de *Shar'* (wetgeving) en *at-Tawhied*, en wat zij verduidelijkt hebben over deze kwesties.

En tot de aspecten waarin er misverstanden zijn ontstaan hierover is : dat zij de kwestie – de kwestie van het oordelen en het oordeel vragen – tot één kwestie hebben gemaakt. Betekenend: ze hebben het tot één vorm gemaakt, terwijl het bestaat uit meerdere vormen, en tot de vormen behoort:

De eerste situatie: Dat er een *tashrie'* (wetvoorschrijving) is voor een aparte legislatie waarmee het oordeel van Allaah 'azza wa djall wordt tegengegaan , m.a.w. een aparte wetgeving, deze legislatie schrijft vanuit het instellen ervan koefr voor, en degene die het ingesteld heeft – m.a.w. de voorschrijver en de invoerder ervan, de insteller van die *at-Tashrie'* (wetsvoorschrijving) – wordt eraan toegeschreven, en hij is degene die oordeelt met deze regelgevingen, deze *al-Moesharri'* (wetvoorschrijver) is *kaafir*, en zijn *koefr* is *dhaahir* (duidelijk), want hij heeft zichzelf als *Taaghoet* opgesteld, en hij nodigt de mensen uit naar zijn aanbidding, en hij is tevreden met de aanbidding van het gehoorzamen.

De tweede situatie: Er zijn er die oordelen met deze legislatie, dus de *Moesharri'* (wetsvoorschrijver) is een situatie, en wie oordeelt met deze *at-Tashrie'* (wetsvoorschrijving) is een (andere) situatie, en wie oordeel vraagt erbij is (weer) een (andere) situatie, en wie het instelt in zijn land vanuit staats oogpunt, dat is een vierde situatie.

Dan blijven wij dus met vier situaties: De *Moesharri'* (voorschrijver), en wie hem gehoorzaamt in het *halaal* maken wat *haram* is en het *haram* maken wat *halaal* is, en de annuleerder van de wetgeving van Allaah, hij is een *kaafir*. En wie hem gehoorzaamt daarin heeft een *Rabb* naast *Allaah* genomen, en de *haakim* (rechter) met die wetgeving daarin zit nadere uitleg: Als hij er één of twee keer mee oordeelt of meer dan dat, maar het is niet een gewoonte van hem, en hij weet dat hij zondig is – betekend vanuit het oogpunt van de rechter die ermee oordeelt dat hij weet dat hij zondig is – en hij oordeelt met iets anders dan de wetgeving van Allaah, dan krijgt hij het oordeel van de rest van zijn soortgenoten van de mensen van zonden, en hij wordt niet *kaafir* verklaard behalve wanneer hij het toegestaan verklaard (om zo te handelen).

En daarom zie je dat sommigen van de mensen van kennis zeggen: Er wordt geen *takfir* verricht in het oordelen met iets anders dan de wetgeving van Allaah behalve wanneer men het toegestaan verklaard, en dat is correct, maar deze situatie dient niet toegepast te worden op de situatie van het codificeren van wetten en het voorschrijven van wetten. Want de *haakim* (rechter) zoals ibn 'Abbaas – *radiya Allaahoe 'anhoe* – zei :

“Het is niet de koefr waar jullie naar toe gaan (met jullie gedachten/begrip), (maar) het is koefr doena koefr (ongeloof minder dan ongelooft)”

Betekend: Wie oordeelt in één zaak of twee zaken op basis van zijn *hawaa* (begeerte) met iets anders dan de wetgeving van Allaah, en hij weet dat hij zondig is, en hij verklaart het niet als toegestaan, dat is *koefr doena koefr* (ongeloof minder dan ongelooft).

Maar de *Haakim* die totaal niet oordeelt met de Wetgeving van Allaah, en altijd (zo) oordeelt, en de mensen verplicht met (het volgen van) iets anders dan de Wetgeving van Allaah, dan over deze persoon zijn er van de mensen van kennis die zeggen: *Hij pleegt absolute koefr, zoals de koefr van degene die een wetgeving voorschrijft.*

Want Allaah ‘azza wa djall zegt:

﴿ يُرِيدُونَ أَنْ يُتَّحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ ﴾

“Zij willen oordeel vragen bij de Taaghoet”

Dus degene die in absolute zin oordeelt met iets anders dan de Wetgeving van Allaah wordt als Taaghoet beschouwt.

En Hij zei:

﴿ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ ﴾

“En zij werden bevolen om daarin (i.e. de Taaghoet) ongelovig te zijn”

En er zijn er vanonder de mensen van kennis die zeggen: Zelfs deze soort pleegt geen ongelooft tot dat ze het toegestaan verklaren, want hij verricht dat, en hij oordeelt, maar in zichzelf is hij zondig (m.a.w. hij beschouwt zichzelf daarmee als zondig), en dus krijgt hij het oordeel als de rest van de verslaafden aan zondes (plegen), degenen die geen taubah verrichten ervan.

En de eerste uitspraak, waarbij degene die altijd oordeelt met iets anders dan de wetgeving van Allaah, en de mensen verplicht met (het volgen) van een andere wetgeving dan die van Allaah, dat hij *kaafir* is, dat is wat correct is - bij mij - en dat is de uitspraak van de opa ash-Shaykh Muhammed ibn Ibraahiem – *radiya Allaahoe ‘anhoe* – in zijn boek “*Tahkiem al-Qawaaniin*”. Want in de realiteit komt dat niet voort uit een hart dat ongelovig is aan de *Taaghoet*. Integendeel, dat komt enkel voort vanuit iemand die de *qanoen* (mensgemaakte wet) hoogacht, en het oordelen met de mensgemaakte wet hoogacht.⁴

De derde situatie: De situatie van de oordeel vrager (*mutahaakim*), bij de eerste situatie vernoemden wij de situatie van de *Moesharri’* (de wetsvoorschrijver), de tweede situatie was de situatie van de *Haakim* (oordeler), en de derde situatie is de situatie van de *Moetahaakim* : m.a.w. degene die gaat (om oordeel te vragen) en zijn tegenpartij (met wie men een conflict heeft), zij gaan

⁴ Zie: Fataawaa samaahatoo s-Shaykh Muhammed ibn Ibraahiem 12/310

oordeel vragen bij de *qanoen* (de mensgemaakte wet), dan zit hierin ook *tafsiel* (nadere uitleg), en dat is:

De eerste soort: Wanneer hij oordeel wil zoeken, hij heeft die drang, en hij beschouwt het oordelen ermee als geldig, en hij wenst om oordeel te zoeken bij de *Taaghoet*, en hij heeft er geen afkeer van, dan is zo iemand ook een *kaafir*, want hij valt onder dit vers. En – zoals de geleerden zeggen – de wil (iraadah) om oordeel te zoeken bij de *Taaghoet* is niet verenigbaar met *al-Imaan* in Allaah. Integendeel het ontkent dat, en Allaah ‘azza wa djall zegt :

﴿ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ ﴾

“Heb jij niet degenen gezien die beweren”

De tweede soort: Dat hij het niet wenst om oordeel te zoeken (bij de *Taaghoet*), maar er werd geoordeeld ofwel omdat hij daartoe gedwongen werd, zoals dit gebeurt in de andere landen, dat hij gedwongen wordt om aanwezig te zijn met de tegenpartij bij een rechter die oordeelt met de *qanoen* (mensgemaakte wet). Of wanneer hij weet dat de waarheid in die wetgeving aanwezig is, en dus brengt hij de zaak bij de rechter met die wetgeving, vanwege de wetenschap dat het overeenkomt met de wetgeving (van Allaah). Deze persoon die zijn zaak en zijn attest tegen zijn tegenstander tot de rechter brengt die met de mensgemaakte wetten oordeelt, omdat hij weet dat de wetgeving (van Allaah) hem zijn recht geeft, en dat de mensgemaakte wet overeenkomt met de wetgeving (van Allaah) in die zaak, dan is hetgeen wat ook het meest correcte is – bij mij – dat het toegestaan is.

En sommigen van de mensen van kennis zeggen: Hij dient het te laten, ook al heeft hij het recht aan zijn kant, en Allaah ‘azza wa djall heeft de moenaafiqien beschreven met Zijn uitspraak:

﴿ وَإِنْ يَكُنْ لَهُمُ الْحَقُّ يَأْتُوا إِلَيْهِ مُذْعِنِينَ ﴾

“Maar indien het recht aan hun zijde was, dan zouden zij ijlings naar hem toe komen.”

En dus wie ziet dat de waarheid bevestigd is voor hem in de wetgeving (van Allaah), en hij staat het niet voor zichzelf toe om het (zijn zaak) te verwijzen naar iets anders dan de wetgeving (van Allaah) maar hij richt zich er enkel naar toe omdat Allaah ‘azza wa djall het (de desbetreffende zaak) wettelijk heeft voorgeschreven voor hem (i.e. dat het recht aan zijn kant staat vanuit de wetgeving van Allaah). Deze persoon valt niet onder het oordeel willen zoeken bij de *Taaghoet*, want hij heeft er afkeer van, maar hij zoekt oordeel bij de wetgeving (van Allaah), omdat hij weet dat de wetgeving (van Allaah) oordeelt in zijn recht, en dus heeft hij het oordeel van de *qanoen* (mensgemaakte wet) (enkel) als een middel gebruikt om het recht te bereiken welke rechtsmatig (door de wet van Allaah) bevestigd is voor hem.

Dit waren (tot nu toe) de situaties (die behandeld zijn).

De vierde situatie:

De situatie van een staat/land dat oordeelt met iets anders dan de wetgeving (van Allaah), het oordeelt met *qawaanien* (mensgemaakte wetten). Het land dat oordeelt met *al-qanoen* (de mensgemaakte wet) volgens de woorden van ash-Shaykh Muhammed ibn Ibraahiem en de gespecificeerde bewoordingen in deze kwestie in zijn *fataawa* zeggen ook : Dat *al-koefr* (het ongelovig zijn) in de *qanoen* verplicht is, en dat het oordelen met de *qanoen* in de landen, wanneer het *khafiyyan* (verborgen) is en *naadiran* (sporadisch), dan is het land islamitisch.

Betekend: De staat is een Islamitische staat, en dan heeft dit het oordeel als de gelijksoortige *shirkiyaat* (zaken van afgoderij), die aanwezig zijn in het land.

(Vervolgens) zei hij: Maar als het *dhaahiran* (openlijk) is en *faashiyan* (wijdverspreid), dan is het land een land van *koefr* (ongeloof).

Betekend: De staat is een staat van *koefr*.

Dus dit maakt dat het oordeel over het land dan terug keert naar de volgende tafsiel :

Als het oordelen met de *qanoen* weinig is en verborgen, dan is het oordeel erover zoals de soortgelijke onrechtvaardige staten, of die (landen) die zonden bevatten en ongehoorzaamheid, en de aanwezigheid van bepaalde *shirkiyaat* (afgoderij) in het land.

En wanneer het openlijk is en wijdverspreid, een openlijkheid/duidelijkheid (*adh-dhoehoer*) welke tegengesteld is aan verborgenheid (*al-khafa`*), en wijdverspreid/veelvuldig wat tegengesteld is aan weinig (voorkomend). Hij (i.e. ash-Shaykh Muhammed ibn Ibraahiem) zei (dat in zo een situatie): Het land dan een land is van ongelooft. En deze *tafsiel* is correct, want wij weten dat er in de islamitische landen wetgevingen zijn ontstaan die niet overeenkomen met de wetgeving van Allaah 'azza wa djall, en de geleerden uit de eerste tijdsperiodes hebben niet geoordeeld over het land (waarin dit plaatsvindt) als een land van *koefr*, en (ze hebben) niet over deze landen (geoordeeld) dat ze landen van *koefr* zijn.

Dit (i.e. alle uitleg wat hierboven is vernoemd) is zo omdat *ash-Shirk* effect heeft op het land en daarom zeggen we: "Het land - m.a.w. de staat – wanneer het (de *koefr* en *shirk*) *dhaahiran* (openlijk/duidelijk) is en *faashiyan* (wijdverspreid/veelvuldig), dan is het land een land van *koefr*. En wanneer het weinig is (*qalielan*) en verborgen (*khafiyyan*), of het is weinig maar openlijk/duidelijk (*dhaahiran*), en het wordt afgewezen, dan is het gebied een gebied van *Islaam*, en het land een land van *Islaam*, en derhalve is de staat een Islamitische staat."

En deze tafsiel (nadere uitleg) verheldert deze kwestie, en ermee worden de woorden van de geleerden verenigd, en vind men geen tegenstrijdigheid tussen de uitspraak van de ene geleerden met de andere, en zo zal de kwestie niet verwarrend zijn in shaa Allaahoe Ta'aala.⁵

Vertaling : *Aboe Hodayfa Musa ibn Yusuf al-Indonesi*

⁵ **Voetnoot SN:** Verder is het belangrijk voor de student van kennis om niet zomaar zelf aan de slag te gaan met de woorden en nadere uitleg van de geleerden inzake deze kwestie. Door met hun woorden lukraak takfier te gaan verrichten op de leiders, en dit toe te schrijven aan deze geleerden die over deze zaak gesproken hebben, want ook deze zelfde geleerden waarschuwen voor het lukraak toepassen van takfier op individuen, en zij verbieden het voor de studenten van kennis om dit te doen. Zie als voorbeeld hier ash-Shaykh Saalih al-Fawzaan en ash-Shaykh al-Ghunaymaan : <http://selefienederland.nl/forum/viewtopic.php?f=35&t=591>

